

HOMILIA DE LA BENEDICCIÓ DE LA NOVA IMATGE DE SANT FRANCESC COLL

PRONUNCIADA PEL DOMINIC Fr ANTONIO GARCÍA

(església de la Mare de Déu del Roser, Barcelona, 9-III-2013)

El significat del ritu de la benedicció de la imatge que hem realitzat és principalment beneir Déu en ocasió d'exposar a la pública veneració dels fidels aquesta nova i noble imatge de sant Francesc Coll. L'Església, en exposar a la pública veneració les imatges dels sants, espera de nosaltres, sobretot, que, en mirar la imatge d'aquells que han seguit Crist amb fidelitat, caminem a la recerca de la Ciutat futura i, al mateix temps, aprenguem quin és el camí per a arribar amb seguretat a la plena unió amb Crist; els sants, en aquest cas sant Francesc Coll, són amics i cohereus de Jesucrist, i també germans i benefactors nostres, que ens estimen, ens sostenen, intercedeixen per nosaltres i, d'una manera admirable, estan en comunió amb nosaltres.

La seva vinculació amb el nostre antic convent dominicà barceloní de Santa Caterina, verge i màrtir, és segura, a més d'haver-s'hi hostatjat. Va estar-hi uns quants dies al començament d'abril del 1835. L'1 d'abril el prior d'aquest convent, el P. Domènec Roma, va demanar, a més, al bisbe que admetés fra Francesc Coll i dos germans més de Girona, a rebre el diaconat. El 4 d'abril de 1835 l'ordenà el bisbe de Montevideo (Uruguai), delegat pel bisbe de Barcelona.

Mesos després, el juliol del 1835, van prendre foc a l'església i convent de Santa Caterina. Quantes vegades no contemplà el P. Coll aquell espai convertit el 1846 en mercat!

Però el P. Coll, amb la seva predicació a Santa Maria del Mar, a partir de 1853, i també a l'església de Montsió i dels Àngels, va continuar prolongant l'apostolat dels frares de Santa Caterina, especialment, i com a bon fill de sant Domènec, la devoció a Maria, amb la difusió del rosari: «el seu llibre i el seu tot», frase que se li recorda. Va ser l'esperit d'aquesta Confraria del convent derruït, que passà a instal·lar-se a l'església de monges dominiques de Montsió i després a la de la Mare de Déu dels Àngels, a la plaça dels Àngels.

El P. Coll va continuar el tracte i la comunió amb els frares exclaustats, com ell, de Santa Caterina, i en va tenir algun com a vicari provincial per als exclaustats a Catalunya, amb l'esmentat P. Roma —que li donà llicències per a predicar i confessar, i va afavorir la fundació de la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, el 15 d'agost de 1856, nomenant-lo director general del Tercer Orde a Catalunya—, i també es relacionà amb el P. Manuel Ribé, que era el seu vicari provincial quan va morir.

A més, també va tenir molta relació amb el P. Francesc Vilarrasa, fundador de la Província de Califòrnia, i el P. Pau Carbó, regent d'estudis de la Minerva, a Roma. Tots dos eren de Santa Caterina de Barcelona.

Fixeu-vos en els designis de Déu!: avui hem beneït la seva imatge en el nou convent de Santa Caterina, i concretament a l'església conventual que té com a titular la Mare de Déu del Roser, la seva gran devoció.

La seva herència espiritual té una gran actualitat per a tots aquells que coneguim la seva vida i es posin sota la seva intercessió.

En ple Any de la Fe, sant Francesc Coll s'hi va avançar sent transmissor de la fe; en un món sense esperança, va ser sembrador d'esperança. En un món ple d'odi, dividit per l'egoisme i la guerra en molts països, ens ensenya a ser predicadors d'amor, de pau, de reconciliació.

I em permetreu que recordi el que el papa Benet XVI va dir del P. Coll en l'homilia de la seva canonització, l'11 d'octubre del 2009, en la qual vaig tenir el privilegi de concelebrar, en què sintetitzà la figura del nou sant, amb aquest magisteri excepcional que poseeix, i que podem aplicar-nos tots nosaltres, tant els que la vam escoltar, com els que ens acompanyeu avui.

Comentant la segona lectura d'aquell feliç dia va dir:

«La Paraula de Déu és viva i eficaç (He 4,12). El Pare, que està en el cel, hi conversa amorosament amb els seus fills de tots els temps (cf. *Dei Verbum*, 21), donant-los a conèixer el seu amor infinit per, d'aquesta manera, encoratjar-los, consolar-los i oferir-los el seu disseny de salvació per a la humanitat i per a cada persona. Conscient d'això, sant Francesc Coll es va dedicar amb afany a propagar-la, complint així fidelment la seva vocació en l'Orde de Predicadors, en la qual professà. La seva passió va ser predicar, en gran part de manera itinerant i seguint la forma de "missions populars", a fi d'anunciar i revifar pels pobles i les ciutats de Catalunya la Paraula de Déu, ajudant així la gent a trobar-se profundament amb ell. Una trobada que porta a la conversió del cor, a rebre amb goig la gràcia divina i a mantenir un diàleg constant amb Nostre Senyor mitjançant la pregària. Per això, la seva activitat evangelitzadora incloïa una gran entrega al sagrament de la Reconciliació, un èmfasi destacat en l'Eucaristia i una insistència constant en la pregària. Francesc Coll arribava al cor dels altres perquè transmetia el que ell mateix vivia amb passió en el seu interior, el que cremava en el seu cor: l'amor de Crist, la seva entrega a ell. Perquè la llavor de la Paraula de Déu trobés bona terra, Francesc va fundar la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, a fi de donar una educació integral a infants i joves, de manera que poguessin anar descobrint la riquesa insondable que és Crist, aquest amic fidel que no ens abandona mai ni es cansa d'estar al nostre costat, animant la nostra esperança amb la seva Paraula de vida».

Seguim les seves petjades, estimem de veritat Crist i els nostres germans. Aquí hi ha el secret de la felicitat i de la fecunditat. Que el P. Coll intercedeixi també davant la seva Mare Maria per tots nosaltres.